

[Einer Jensen.]

imidlertid at fremme Bestræbelserne for at oprette Krisekasser, nemlig ved at forøge Starttilskuddet fra 10 Kr. til 30 Kr. pr. Medlem. Jeg føler mig overbevist om, at det med et saadant Starttilskud skal lykkes at naa henimod det, man tilsigtede ved Loven af 1927, nemlig at faa oprettet Krisekasser for samtlige Arbejdsløshedskassemedlemmer. Man kan naturligvis sige, at en Forøgelse af Starttilskuddet fra 10 Kr. til 30 Kr. pr. Medlem er en væsentlig Forøgelse; men naar nu Erfaringen har vist, at et Starttilskud af 10 Kr. pr. Medlem saa langt fra har været tilstrækkeligt til at faa oprettet Krisekasser, forekommer det mig at være Konsekvensen heraf at forhøje Tilskuddet til et Beløb, der med Rimelighed har Udsigt til at fremme Bestræbelserne for at oprette Krisekasser.

At Grunden til, at Kasserne ikke har formaaet at oprette Krisekasser, er den, at det nuværende Kontingent tynger for haardt paa Medlemmerne, synes at fremgaa af det ringe Antal, der er oprettet. Ved at yde Kasserne et forøget Tilskud vil det blive lettere for Medlemmerne at betale Kontingent ogsaa til en Krisekasse. Jeg vil gerne her citere, hvad Arbejdsdirektøren skriver i sin Aarsberetning til Arbejdsløshedskasserne Aarsmøde. Han skriver:

„Det er Direktoratets Opfattelse, at den væsentligste Aarsag til den ringe Tilslutning for de fleste Kasser Vedkommende var den, at de simpelt hen ikke paa det paagældende Tidspunkt mente at kunne magte Opgaven. I de forløbne svære Kriseaar har Kasserne for at kunne opretholde Virksomheden maattet paalægge Medlemmerne saadanne Byrder, at en yderligere Belastning af Medlemmernes Ydeevne maatte forventes at ville medføre en saa stor Modstand, at Forsøg maatte opgives. Mange Kasser havde allerede i længere Tid som Følge af Krisens Langvarighed maattet angribe deres Reservebeholdninger, som derfor var stærkt reducerede. Det var vanskeligt nok for disse Kasser at holde Udbetalingerne i Gang til Opfyldelse af Kasserens normale Forpligtelser. Adskillige Kasser maatte ty til Optagelsen af Laan, som imidlertid skulde afdrages paa kort Tid, og Følgen var, at disse Kasser maatte paalægge Medlemmerne store Kontingenter til Bestridelse af Kasserens væsentligste Udgifter. Under disse Omstændigheder kunde der forstaaeligt nok ikke hos de paagældende Kasser være Tale om Udvidelse af Virksomheden, og disse Kasser maatte

derfor straks opgive Tanken om Oprettelse af Krisefonds.“

Altsaa, Arbejdsdirektoratets Opfattelse er ganske den samme som den, vi har, nemlig at de Byrder, man har paalagt Medlemmerne til den ordinære Understøttelse, er af en saadan Størrelse, at der ikke er nogen rimelig Udsigt til, at Lovens Bestemmelser om Oprettelse af Krisekasser kan føres ud i Livet. Naar der nu foreslaas et større Starttilskud og samtidig et større Tilskud til Kasserens ordinære Kontingent, gøres der derved Udvej og skabes Mulighed for, at Medlemmerne ved en Nedsættelse af det ordinære Kontingent kan blive i Stand til at bære Byrden ved et Kontingent til Krisekasserne.

Endelig foreslaar man en Ændring i Reglerne for Udbetalingen af Krisekasserens Understøttelse, idet man lemper Betingelserne for denne Udbetaling. Derved gøres det muligt ogsaa for de Fag, hvis Arbejdsløshed er ringe, at kunne benytte Krisekasserne.

Jeg tror, at den Udvej, der er foreslaaet i Lovforslaget, nemlig at forhøje Tilskuddet til Starten af Krisekasser, vil medvirke til, at langt de fleste Fag, vel ikke alle Fag, men langt de fleste Fag, vil søge at oprette Krisekasser. Hvad vil det saa betyde, at Arbejdsløshedskasserne faar oprettet Krisekasser? Det vil have den reelle Betydning, at Udgiften ved Udbetalingerne i Hjelpekasser og Fattigvæsen vil formindskes i meget væsentlig Grad.

Fattigvæsenets Udgifter er, som det allerede tidligere paa Dagen er nævnt, steget med 3 Mill. Kr. I en Indberetning til Kommunalbestyrelsen paa Frederiksberg vedrørende Regnskabet for 1927—28, i hvilket alene Fattigvæsenets Udgifter paa Frederiksberg er steget med ca. 100 000 Kr., skriver den juridiske Direktør, at en af Aarsagerne dertil er, at Loven om den ekstraordinære Hjælp var ophørt den 1. Oktober 1927. Det kan ikke nytte at paastaa, at denne Lovs Ophævelse ikke har haft nogen Indvirkning paa Udgifterne til Hjelpekasser og til Fattigvæsen.

Det forekommer mig, at de Konservative og Venstre havde gjort klogt i at lytte til de Raad, de daværende Oppositionspartier gav dem i 1927, idet de sagde, at det var en Urimelighed at ophæve den ekstraordinære Hjælp, og at hvis man endelig vilde, var det en Urimelighed i en Krisesituation at tro paa, at Arbejdsløsheds-kasserne skulde kunne overtage hele denne Byrde. Det har da ogsaa vist sig, at hele denne Understøttelsesbyrde er skubbet over